

101726

Dubl.

Nasjonal Samling
Tr.heim Krets *m. 36.*

Quislings Nyttårstale 1941

Oplysningsskrift nr. 10 — Januar 1941

Bilag til NS Propaganda-Meddelelser nr. 1 — 1941

53/393 g

Utgått av samlingsene

UBT/B

Nasjonal Samlings Rikstrykkeri — Oslo 1941

Vidkun Quislings nyttårstale 31. desember 1940.

Nordmenn, landsmenn, hjemme i Norge,
og ute i det fremmede og på sjøen!

Vi står idag ved slutten av det mest skjebnesvangre år i Norges historie, og på terskelen til et nytt år som ikke blir mindre betydningsfullt. La oss da vie noen øieblikk til felles ettertanke over det som uten all sammenligning er den viktigste sak for oss alle, og som skulde ligge oss alle mest på hjertet, nemlig vårt folks og fedrelandets stilling og skjebne.

For mange av våre landsmenn har de overveldende begivenheter som mot all deres forventning har inntruffet i det forløpne år, vært for meget, noe som er menneskelig forståelig. De har fått sin åndelige likevekt fullstendig forrykket. De lever på lokketonene fra London og er uimottagelige for fornuft. Mine ord er ikke henvendt til disse hvis tilfelle alene *tiden* kan helbrede.

Jeg taler til normale nordmenn. Til dem som ikke har mistet den regelmessige bruk av sin fornuft, og som har en redelig vilje til å fremme fedrelandets vel, hvad enten de er NS eller ikke.

Jeg vil da be dere først og fremst å betenke at på den ene side er det ikke slik at denne verdens ting styres således av forsynet eller av skjebnen at menneskene ikke formår å lede begivenhetenes gang, og derfor heller ikke behøver å streve synderlig med noe, men kan overlate alt til skjebnen eller i Guds hender. Mange resonnerer slik under inntrykket av de overveldende ting som nå skjer omkring oss og med oss.

Men på den annen side nytter det heller ikke å stampe mot brodden. Menneskelig kløkt og organisert kraft er nytteløs hvis de ikke er i sambøve med tidens krav, med det som utviklingen, verdensviljen, vil ha fram. Skjebnen leder den villige, men sleper med sig den motvillige, sier et gammelt ord.

Derfor gjelder det i den ekte og virkelige politikk, hvor det dreier sig om folkenes skjebne, først og fremst å forstå sin tid, å gjøre sig klar dens opgave for sitt folk og fullhjetet gå inn for å løse opgaven. Det er ikke bare enhver statsmanns plikt. Det er også plikt for enhver tenkende og ansvarsbevisst nordmann.

Han må forstå sin tid og ville det gode.

Hvad er så ansvarsbevisste nordmenns opgave i denne tid?

Landsmenn, det er blitt klart for alle som har øine å se med, at vi ved dette årsskiftet står midt i en stor revolusjon, *den europeiske revolusjon*. Den blev utløst av verdenskrigen, innledet av den italienske fascisme og ført videre av den tyske nasjonal-socialisme efter at England hadde påtvunget Tyskland krig og derved mot Hitlers oprindelige hensikt fremkalte en tysk motvirkning som omfattet hele vår verdensdel, på lignende måte som paven og keiseren i sin tid ved sin ukloke motstand mot Luthers legitime bestrebelse fremkalte reformasjonen. Tysklands indre gjenfødsel og samling blev således bestemmende for Europas og Norges skjebne.

Ved begivenhetene den 9. april blev det norske folk med ett slag trukket inn i denne omveltning og ført midt ut i strømmen av den européiske politiske utvikling, som er Europas revolusjon mot det kapitalistiske system og mot det engelsk-jødiske verdensdespoti. Denne omveltning har sitt historiske sidestykke i den amerikanske revolusjon og uavhengighetskrig mot England i siste halvdel av det 18de århundre..

Likesom de amerikanske kolonisters heldige oprør mot England for 170 år siden, startet den store revolusjon som var bestemt til å gjøre slutt på feudalvesen og fyrstevælde og å skape det 19de århundres ordning, således gjør den européiske revolusjon nå slutt på kapitalismen og demokratiet og skaper det 20de århundres nasjonal-socialistiske stats- og samfundsordning.

Den amerikanske uavhengighetskrig frigjorde Amerika fra Englands overherredømme. Den nu pågående européiske krig frir Europa fra den evige uro hvori Englands splitt- og hersk-politikk har holdt vår verdensdel i tre hundre år.

Det er heller ikke vanskelig å se en tredje fremherskende tendens i de nuværende begivenheter:

Den amerikanske revolusjon ga amerikanerne den ære å kunne vise verden hvorledes en rekke av selvstendige og innbyrdes skinsyke stater kunde bli forenet for felles formål i Amerikas Forente Stater. På samme måte ser vi nu en européisk nyordning arbeide sig fram av den européiske revolusjon, idet de enkelte nasjonalstater, på det européiske kontinent, efterhånden som nyordningen skrider fram, slutter sig effektivt sammen for felles interesser og på samme tid beholder kontroll over sine egne affærer. Et sådant nytt Europa av forbundne, frie, selvstendige stater vil kunne fri sig fra de uhyre militærrustninger. Det vil bli rikere, kraftigere og mere kultivert. Med letthet vil det kunne avse de nødvendige midler til å bryte Englands sjødespoti og etablere havets og dermed verdens frihet.

Det er i sandhet en forrykt idé å hevde at i denne Europas frihetskamp faller Norges interesser sammen med Englands kapitalistiske og imperialistiske maktpolitikk. Det er dristig å by oss at Norge, verdens første sjøfarende nasjon, som mest av alle er livsinteressert i havenes frihet, skal kjempe for å oprettholde det engelske tyranni på havet. En slik opfatning av Norges stilling, så absurd og likefrem landsforrædersk, kan en kun hevde i forvissningen om at den engelske syke i Norge er sterkere enn all sund menneskeforstand. Men det er på tide at nordmennene nå begynner å tenke selv. Den virkelige sammenheng er dog den at jo mer England synker, desto mer stiger Norge. Den dag Englands sol går ned for ikke mer å stå op, er nettop den ytre betingelse skapt for en ny norsk storhetstid. Og når den såkalte «utenriksminister» i emigrantregjeringen, herr *Trygve Lie*, som for ikke så lenge siden konspirerte med komintern om å lage Norge til sovjetrepublikk, nu nylig under trompetstøt fra hele den britiske presse tok til orde for at Norge skal bli en engelsk dominion, så burde det vel åpne øinene på noen hver.

Det er på tide at det norske folk med forakt vender ryggen til denne landsforræderske emigrantklikk som i sin tid saboterte Norges forsvar, for å legge landet åpent for bolsjevismen, som senere spilte under dekke med England og førte vårt fedreland ut i krigen, efter å ha fusket med forsvar og mobilisering for at vårt forsvar ikke skulde gjøre effektiv motstand mot den engelske

besettelse som de ikke tenkte sig muligheten av at tyskerne kunde komme i forkjøpet, som rømte fra landet efter å ha stjålet med sig de verdier de kunne legge hånd på, som forspilte Norges frihet og selvstendighet, og påførte landet vanære og uhyre omkostninger, som er alliert med en makt som blokerer deres fedreland, og har røvet vår flåte, og som avvekslende sender sine hilsener til hjemlandet i form av sentimentale radiotaler og britiske bomber mot civile landsmenn.

Utfallet av den européiske frihetskamp er avgjort i og med krigen i Norge, fordi Norge er det avgjørende strategiske punkt i kampen mellem Tyskland og England.

Efter at også praktisk talt hele det européiske kontinent (utenom Russland) med tilsammen nær 300 millioner innbyggere, er dradd inn i kampen mot England, er Englands nederlag beseglet på tross av all Amerikas hjelp. Men det er betegnende for våre norske engelskmenn i London radio som ivrig forteller hvad de selv ikke tror, at de fremdeles propagerer Englands seir, som de for det første vel vet er utelukket, og som for det annet, hvis den var mulig, bare vilde innebære Norges undergang.

Den tyske rikskommissær *Terboven* minnet om i et offentlig presseintervju like før jul, at han i sin kringkastingstale den 25. september i år «på en måte som ikke kunde misforståes hadde pekt på den vei som det norske folk må gå for fremtidig i videste utstrekning å sikre dette lands frihet og selvstendighet».

Den uttalelse som rikskommissæren med disse ord siktet til var i første rekke følgende hvormed han avsluttet og oppsummerte sin tale til det norske folk den 25. september:

«Men én ting må hele det norske folket nå definitivt bli klar over:

For i fremtiden å løse den nåværende politiske situasjon norsk og nasjonalt så det norske folk får igjen sin frihet og selvstendighet i videste utstrekning, har en bare én vei å gå, og den fører over NS. Det står nå til det norske folk selv å velge.»

Disse avgjørende ord uttalte rikskommissæren på rikskansler Hitlers vegne. Men det er ikke noe vilkårlig maktbud. Det er forholdenes nødvendige krav og helt overensstemmende med den skapte historiske situasjon og dennes utviklingsmuligheter. Det gis for det norske folk ingen annen vei enn Nasjonal Samlings vei, en sannhet som NS har preket i syv år, og som begivenhetene, det skulde jeg mene, tilfalle har bekreftet.

Under disse omstendigheter må en forstå at Nasjonal Samling ikke bare har den lovlige rett som den eneste legale norske politiske organisasjon som er blitt igjen efter okkupasjonen, og fører den norske statsdannelse videre. Vi har også som bærer av det norske folks livslinje, den dypeste moralske plikt og dermed en høiere rett enn makten til om nødvendige å bruke denne til å sette oss igjennem med alle midler og rydde riket for oss.

Jeg appellerer imidlertid først og fremst til fedrelandssinn, til godvilje og forståelse hos alle landsmenn, likesom vi på vår side vil søke å hjelpe alle til lov og rett og av all kraft gjenreise og oprettholde rettssamfundet som det gamle system førte mot oppløsning.

Men det burde være klart for alle at vi lever i en revolusjon, at kapitaliststaten med dens partipolitikk og klassekamp er falt sammen for alltid, at Englands herredømme og jødemakten er

brutt på det européiske kontinent, og at det er en ny tid som er begynt.

Historiens visere kan ikke stilles tilbake. Den nye ordning bryter sig også vei i Norge med uimotstæelig kraft.

Norge og Tyskland er av en skjebnebestemt utvikling blitt henvist til hverandre. Våre to germanske brorfolk, er ganske enkelt for sin eksistens skyld, av en jernhard nødvendighet tvunget til å komme til en ordning med hverandre i et germansk forbund.

For å bibringe mine landsmenn et klart begrep om sakens virkelige og fryktelige alvor, vil jeg peke på følgende kjensgjerninger som ikke er til å komme forbi:

Vårt norske folk er knappe tre millioner mennesker i hjemlandet, men vi bor i et land hvis strategiske stilling har vist sig absolutt avgjørende for det 85 millioner sterke tyske folks skjebne. På den annen side er det minst like avgjort at Tysklands stilling er betingelsen for Norges sikkerhet og nasjonale eksistens. Fallers Tyskland, faller også Norge.

Den nordmann som av følelsmessige eller andre grunner motarbeider utformingen av dette skjebnefellesskap er derfor en *farlig tåpe*. En *tåpe*, fordi han sparker avmektig mot det som ligger i tingenes egen natur og utvikling, og for det umuliges skyld forsømmer det mulige. Og en *farlig*, ja, *forbrytersk tåpe*, fordi hans anstrengelser, skjønt i og for sig på forhånd alle dømt til å mislykkes, dog innebærer vanskeligheter og farer for den folkefrihet og folkeselvstendighet som han foregir å kjempe for. Hvis det ikke var en sterk nasjonal bevegelse i Norge hvis ærlige samarbeide i begge lands felles interesse Tyskland kunde stole på, vilde Tyskland for sin egen sikkerhets skyld se sig nødt til å ta saken i sin egen hånd. Den 15. april oplevet vi hvorledes det lyktes denslags tåper å torpedere Norges frihet og selvstendighet og påføre landet uhyre tap og omkostninger.

Opgaven for enhver ansvarsbevisst nordmann i denne store og strenge skjebnetid er derfor klar, nemlig av all sin evne å hjelpe til å gi det norske rike og det norske folk den samholdskraft som trenges til å gjenvinne og opprettholde dets frihet og selvstendighet, i fredelig og forståelsesfullt samarbeide med det stortyske rike og folk.

Men denne samholdskraft, denne frihet og selvstendighet, forståelse og samarbeide kan bare nåes ved at et bestemmende antall av det norske folk av all kraft slutter op om Nasjonal Samlings arbeide.

*

Jeg ber også mine landsmenn å begripe at den vei som Nasjonal Samling fører det norske folk på, det er ikke bare den eneste vei til Norges redning. Det er også den store og sterke nasjonale politikk som bygger og bøter, og kan *reise landet* til rik framgang og en lykkelig og sikret framtid. Og det er ikke noen utenlandsk kopi, men den norske egenart av den nye livsanskuelse, uten sammenligning langt mer egenartet og original norsk enn de norske tillem্পninger av de tilvante gamle systemer som parlamentarismen, liberalismen og marxismen som var iinter-nasjonale og ikke nasjonale i sin karakter.

Under det nye økonomiske system, hvis mål ikke er profitt, men sosial rettferdighet og folkets vel, vil alt ærlig arbeid, kroppsarbeid som åndsarbeid og vitenskap, komme til sin fulle rett, hele

folket vil komme i arbeid og alle våre naturlige muligheter bli utnyttet.

I første rekke vil vi legge vekten på å bedre produksjons- og levevilkårene for bøndene og fiskerne, og på en familievennlig politikk. Når en skal bygge huset, må man etter å ha ryddet tomten begynne med fundamentet, og ikke med taket.

Men bøndene i særdeleshet bør ikke glemme hvorledes iår våre motstandere også har skaffet landet utgifter på halsen som lett kunne vært undgått, og som vi gladelig ellers kunde ha brukt til å betale mere enn hele det norske bondesamfunds gjeld.

Imidlertid er det tyske folk med hele sitt næringsliv villig til å samarbeide av all kraft for å bygge op igjen det norske næringsliv og hjelpe oss med virkelig å bygge landet. Hele det tyske næringslivet vil samarbeide med det norske næringsliv, ikke på kapitalistisk og imperialistisk utbytterbasis, men på nasjonal-socialistisk grunnlag til gjensidig gagn. En umåtelig framtid åpner sig for Norge innen rammen av den nyordning som foregår i Europa.

Foreløbig har vi riktignok adskillige vanskeligheter å kjempe med. Vi er et besatt og blokert land, og det er et dårlig bo partipolitikerne har efterlatt.

Men vanskelighetene vil bli overvunnet. Og vi skal i disse harde tider heller ikke glemme at nettop vanskelighetene skaper muligheter. Det er nettop vanskeligheter og savn som tvinger fram den nye ordning og nye utveier, hjelper oss til å mobilisere hele folkets åndelige og materielle krefter for å skape nye former og nye verdier, hjelper til å overvinne materialismens gift i vår folkesjel.

Men det er for øvrig slik at savnene jo virkelig ennå ikke er så svære og er mindre enn under den forrige engelske blokade under verdenskrigen, da vi dog ikke var i krig. Det er også så at de folk som klager mest over de små savn situasjonen påtvinger oss, er typer som i beste fall intet har gjort for å avverge ulykken, som ikke skjønner at våre savn skyldes i første rekke engelskmennenes blokade og deres røvereri av vår handelsflåte, og som ikke gjør sig noen forestillinger om hvorledes det vilde sett ut, eller se ut, om deres Englandslengsler var gått eller gikk i oppfyllelse. —

*

Slik står vi nå ved slutten av det på hendinger rikeste år i Norges-historien, og skimter alt omrissene av en ny stor epoke i Europa under germanernes førerskap og vern, med en begynnende utfoldelse for vårt eget folk i en norrøn stortid som aldri før i vår historie. Tyskland kaller på oss til som et likeverdig germansk broderfolk å være med i et storgermanskt fellesskap for å bygge det nye Europa. Slik kaller også blodets røst og fornuftens stemme i hver nordmann som har fridd sig fra fortrollingen, og har funnet hjem til sig selv.

Landsmenn, når vi nå skal gå inn i det nye og avgjørende år, skulde da ikke vi, Norges sønner og døtre, kunne forenes i et inderlig ønske om at alt folket vårt må finne hjemveien sin, slik at vi i det nye år også kan gå inn i det nye Norges stortid, som en sterk og selvstendig hjørnestein i det nye Europa, og som et fritt og lykkelig folk.

Leve Norge!